

Nr 295

Av herr **Rimmerfors**, angående frihet från skyldighet att till förmyndare och överförmyndare gälda arvodesersättning för omyndigförklarad folkpensionärs pension.

En förmyndare har rätt att årligen uppbära ett arvode, som kan anses skäligt med avseende på förvaltningens omfattning, dock högst 5 procent av myndlingens behållna inkomst, enligt årsräkning eller sluträkning. Därtill kommer överförmyndarens 2 procent på samma belopp, dock högst 1 000 kronor. Sammanlagt avgår alltså vanligen 7 procent. Arvodet utgår dock endast å inkomst, som står under förmyndarens förvaltning, alltså icke å arbetsinkomst eller inkomst av kapitalkaraktär, t. ex. realisationsvinst eller lotterivinst.

På en del håll har tveksamhet uppstått beträffande omyndigförklarade folkpensionärens skyldighet att betala förmyndararvode för sin folkpension. En del förmyndare och överförmyndare tar upp folkpensionen som inkomst, andra icke. I förstnämnda fall kan åtgärden för myndlingens del betyda en årlig utgift på 126 kronor, om folkpensionen är 1 800 kronor. Förmyndare, som ansett folkpensionen stå utanför förmögenhetsförvaltningen, har fått tillbaka årsräkningen från överförmyndaren med påskrift, att domsagens kansli kräver att också folkpensionen upptages på förmyndarräkningen och att de två procenten måste inlevereras till överförmyndaren. Andra domsagor tillämpar helt motsatt praxis.

I de fall, då förmyndaren icke ansett sig böra ta upp folkpensionen bland de arvodesberättigade inkomsterna, har det mestadels gällt sådana omyndigförklarade, som ändå tillåtits att själva lyfta sin folkpension och därmed bestrida utgifterna för sitt uppehälle.

Det vill synas som om folkpension här kunde jämföras med sådan arbetsinkomst eller inkomst av kapitalkaraktär, över vilken myndlingen själv råder. Att för en dylik inkomstpost, i form av folkpension (ålders-, änke- eller invalidpension), avhända myndligen ett så avsevärt belopp, som vanligen inte ens ingår i förmyndarräkningen, betraktas av många såsom stötande för rättskänslan. Under alla omständigheter bör så klara bestämmelser utfärdas, att tvekan icke kan uppstå om åtgärdernas rättmätighet.

Med hänvisning till vad ovan anförts vill jag föreslå,
att riksdagen för sin del må besluta sådan lagändring att
arvodessättning till förmyndare och överförmyndare för
omyndigförklarad folkpensionärs pension bortfaller.

Stockholm den 26 januari 1956

Einar Rimmerfors